

Distorsió en el paisatge urbà

M. PALAU

● L'obra de Juan Zurita (Aguaviva, Terol, 1975) ens convida a recapacitar. Com s'ha de resituar la pintura contemporània en plena era de la imatge digital? Sense renunciar als principis més bàsics de la tradició pictòrica i, sobretot, sense renunciar a un tractament summament actual del fet creatiu, Zurita planteja els seus quadres com un revulsiu. Zurita s'inspira en imatges extretes directament de vídeos per pintar escenes urbanes confuses, trans-

figurades, difuminades. Distorsionades. Mutants. La de Zurita és una figuració reflexiva i crítica molt necessària.

Persones que caminen per la gran ciutat, persones que s'esperen en estacions de tren, aeroports o grans centres comercials. Persones sense rostre, o amb rostres calcats uns dels altres —impossibles d'identificar—, persones que donen l'esquena a la dispersió urbana, al soroll que es respira dins del seu propi silenci interior. El soroll de l'era digital i el silenci

interior que tan sovint provoca l'excés d'informació i d'imatges banals. Desconsol urbà i desconsol creatiu van agafats de la mà. Zurita pinta mirades urbanes i pictòriques sense rostre. Denota un cert pessimisme. Fa falta un revulsiu. Fan falta obres com les de Zurita.

► **JUAN ZURITA. *Mirades***

Maragall Sala d'Art
 Rambla de Catalunya, 116.
 Barcelona
 93 218 29 60
 Fins al 25 de febrer

L'exposició de Juan Zurita, a la sala Maragall de la Rambla. / ANDREU PUIG.